

ERMITA SANT JOAN DE L'AVELLANET

PASSAREL·LA DEL NICOLAU

MIRADOR DE BAGÀ DES DE BAGÀ

27 de Juny de 2026

Preparada por: Joan Visús, Miquel Torné

Fitxa tècnica:

Sortida de Barcelona: Col·legi Jesús-Maria.

Hora de sortida: 08:00 h.

Longitud de l'excursió: 9,00 km aprox. (Sense presses)

Durada: 3,00 h. aprox.

Hora prevista de tornada a Barcelona: 19:30 h a 20:00. aprox.

Desnivells: 186 m.de pujada y 186 m. de baixada.

Menjars: Esmorzar: Restaurant el Lleó, estació de servei Petronor de Sallent

Dinar: Restaurant Ca l'Amagat de Bagà

Els que no vulguin caminar, podran passejar per el bonic poble de Bagà

Lloc	Quilòmetres		Hora
	Parcial	Total	
Barcelona			08:00
Estació de servei Petronor (Sallent)			09:15
Esmorzar Estació de servei Petronor (Sallent)			09:20
Sortida en direcció a Bagà			10,15
Arribada a la localitat de Bagà			11:20
Bagà (Inici ruta)	0,00	0,00	11:30
Bagà (Arribada)	9,00	9,00	14:30
Restaurant Ca l'Amagat			14:45
Arribada a Barcelona (Aprox)			19:30

Sant Joan de l'Avellanet

L'absis està datat al s. XII però la nau és una reconstrucció del s. XIV.

El 2 d'abril de 1393 Berenguera, dona de Pere Avellanet dona 3 sous a la parròquia per a ornaments per a l'altar. A finals del segle XIV va patir reversos i potser s'hauria enderrocada: Pere Avellanet va prometé que quan l'església estigués acabada hi donaria vuitanta florins. El mateix va fundar un benefici l'any 1395.

En el testament, l'any 1427, en Pere Avellanet demana ésser "sebolit"* davant la porta de l'església i que el seu hereu hi construís un seny d'un quintar de coure**. A més a més, donà 5 florins per comprar una creu i un

florí per una altre creu per als albats***; 6 florins per una làpida i 20 lliures per a un cens de 20 sous que servien per pagar una llàntia que havia de cremar a perpetuïtat.

Es té constància que el 1621 era una sufragània de la parròquia de Sant Esteve de Bagà. L'any 1622 el rector de Bagà hi havia de dir missa un diumenge cada dues setmanes, pel que s'ajudava per un vicari, tot i que en aquest any només hi havia un feligrès a la capella. A més hi havia l'obligació de fer-hi un servei religiós el dia de Sant Joan. Aquest any s'obligà als cònsols de Bagà que tornessin a l'Avellanet les dues campanes que havien agafat. L'any 1697 encara consten que es paguen diners a un clergue que treballa a l'església.

Està situada en un context rural, avui dominat per un campament de la Generalitat de Catalunya on hi ha un camp d'esports tancat amb filat metàl·lic just a tocar dels murs de l'església. És una petita construcció d'una sola nau rematada amb absis semicircular pel cantó de llevant. El parament és de carreus de pedra disposats en filades regulars. La coberta és una volta de canó a la nau i volta de quart d'esfera a l'absis. Exteriorment ens trobem amb una coberta a dues aigües amb teula àrab. La porta és un arc de mig punt rebaixat adovellat i obert al centre del mur de tramuntana. A excepció de la finestra dels cantons curts, no hi ha més obertures al mur.

* Enterrat

** Objecte litúrgic de coure de un quintar de pes (40 o 50 quilograms segons la regió), amb un segell certificant el seu pes.

*** Nens petits que morien abans d'arribar a l'ús de la raó, sovint considerats àngels

Passarel·la del Nicolau

La Via del Nicolau va ser construïda a principis del segle XX (1914-1916) per transportar fusta des de Gisclareny fins a Guardiola de Berguedà. El seu promotor va ser Tomás Nicolau Prieto, propietari de la serradora de Berga, que va tenir la concessió de la Via fins a mitjans dels anys 30. Posteriorment va caure en desús i la infraestructura es va anar deteriorant. El 2009 el camí va ser restaurat amb fins turístics. Gràcies a aquesta restauració, avui dia senderistes i ciclistes poden gaudir d'aquest camí que recorre la vall del riu Bastareny i que uneix Sant Joan de l'Avellanet i el monestir de Sant Llorenç prop Bagà, a Guardiola de Berguedà. El gran atractiu de la ruta són els túnels i ponts que hi ha, entre els quals destaca la passarel·la del Nicolau, un pont penjant de més de 35m de longitud que segur que deixarà bocabadats els més petits de la família.

Bagà

Bagà és un poble medieval preciós de la província de Barcelona, capital històrica de l'Alt Berguedà i situat en ple Prepirineu. El seu nucli antic està molt ben conservat i passejar-hi és un autèntic plaer: carrerons empedrats, places amb encant, un pont medieval que travessa el riu i un palau amb pintures neoclàssiques. Envoltat de natura i dins del Parc Natural del Cadí-Moixeró, Bagà és una destinació ideal per a famílies que busquen una escapada a la muntanya sense sortir de Barcelona.

La seva localització actual data del segle XIII, quan els barons de Pinós van decidir construir-la amb una regulació urbanística de la qual només en queda el nucli antic amb una gran plaça, l'església (estil transició del romànic al gòtic) i el Palau dels Pinós (actualment en procés de restauració després d'haver estat utilitzat per a diferents funcions, entre elles les d'habitatge i granja).

Actualment, i després de les crisis del sector tèxtil i el tancament de les mines de carbó, la població de Bagà s'ha estabilitzat al voltant dels 2100 habitants.

Actualment, la majoria de la població activa es dedica al sector de serveis, ja que el turisme és el futur més clar que es pot veure a la zona a causa de la seva situació dins del Parc natural del Cadí-Moixeró, la seva proximitat a zones d'esquí (Coll de Pal, La Molina, Masella), la seva riquesa cinegètica (caça, pesca de la truita de riu, recol·lecta de bolets).

Una llegenda del poble és "el Rescat de les 100 donzelles". És un relat medieval sobre l'alliberament meravellós dels nobles catalans Galceran II de Pinós i el cavaller Sancerni, vassall d'aquest. La llegenda està ambientada en la conquesta d'Almeria per part de Ramon Berenguer IV, que va acabar l'11 d'octubre del 1147 i en què va participar activament Galceran de Pinós, almirall de la flota catalana, enviat pel comte de Barcelona.

El relat explica la fantàstica història del noble Galceran de Pinós, prodigiosament alliberat de la presó sarraïna per la intervenció de Sant Esteve sense haver hagut de pagar el costós rescat exigint pel rei d'Almeria i Granada, el qual incloïa cent donzelles de la Baronia de Pinós.

La llegenda, de tradició oral, va quedar fixada per escrit aproximadament durant la segona meitat del segle XIV al Reial Monestir de Santa Maria de Santes Creus, lloc de sepultura de Galceran de Pinós. Es creu que fou obra del monjo cronista Bernat Mallo.

